

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Zdeňkem Douděrou v právní věci žalobce: B [redacted] V [redacted] bytem [redacted] proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o částku ve výši 15.000.000,- Kč s přísl.,

t a k t o :

- I. Konstatuje se porušení práva žalobce na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě v řízení vedeném u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. [redacted]
- II. Žaloba, na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku ve výši 15.000.000,- Kč spolu s 3 % úrokem z prodlení od 9. 8. 1974 do zaplacení, s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Původně se žalobce se svou žalobou v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [redacted] na žalované domáhal zaplacení ve výroku II. uvedené částky 15.000.000,- Kč se zmíněným příslušenstvím a dále měsíční renty ve výši 21.216,- Kč s tím, že tato částka se navyšuje o 10 % v kalendářním měsíci poté, kdy v předchozím kalendářním měsíci dojde k nárůstu cen o 5 %.

Usnesením ze dne 22. 2. 2012, č.j. [redacted] byl návrh žalobce na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku ve výši 15.000.000,- Kč spolu s 3 % úrokem z prodlení od 9. 8. 1974 do zaplacení vyloučen k samostatnému projednání.

Požadavek na zaplacení částky ve výši 15.000.000,- Kč spolu s 3 % úrokem z prodlení od 9. 8. 1974 do zaplacení žalobce odůvodnil tím, že se jedná o přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), (dále jen „zákon“). Žalobce tvrdil, že nemateriální újma mu měla být způsobena nesprávným úředním postupem žalované spočívajícím v tom, že o jeho návrhu podaném dne 9. 8. 1974 na zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze v řízení vedeném pod sp. zn. [redacted] bylo jednáno až poté, co v roce 2000 došlo k rekonstrukci spisu a o návrhu bylo pravomocně rozhodnuto až rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2007. Nesprávný úřední postup žalobce spatřoval i v následném řízení vedeném pod sp. zn. [redacted] když původně se jednalo o zmíněné řízení vedené pod sp. zn. [redacted]

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě mimo jiné nespороvala, že žalobce u ní uplatnil návrh na předběžné projednání ohledně nemateriální újmy ve výši 10.000.000,- Kč. Pro požadavek na zaplacení nemajetkové újmy za řízení vedené pod sp. zn. [redacted] není dán právní základ, protože Úmluva o ochraně základních lidských práv a svobod nabyta v České republice účinnosti až v roce 1992, přičemž řízení, které bylo poté vedeno u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. [redacted] (v němž se žalobce domáhal zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 28.9.1972) není nesprávným úředním postupem nijak postiženo, přičemž jeho celková délka byla ovlivněna především množstvím procesních návrhů žalobce.

Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. 11. 2009, č.j. [redacted] byla žaloba zamítnuta. K odvolání žalobce byl tento rozsudek usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16.6.2010, č.j. [redacted] byl tento rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení s tím, že soudu I. stupně bylo uloženo zkoumat, jaký vliv může mít na žalobcem uplatněný nárok to, že dne 1.10.1979 byla žalobci rozsudkem Krajského soudu v Praze zcela vrácena způsobilost k právním úkonům, když předmětem tohoto řízení je nepřiměřená délka řízení o zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 28.9.1972, kterým byl žalobce ve způsobilosti k právním úkonům omezen.

Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2011, č.j. [redacted] byla opět žaloba zamítnuta. K odvolání žalobce byl tento rozsudek rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2011, č.j. [redacted] byl tento rozsudek ohledně požadavku na přiznání měsíční renty potvrzen, jinak byl zrušen (tj. ohledně částky ve výši 15.000.000,- Kč spolu se zmíněným příslušenstvím) zrušen a věc byla v tomto rozsahu vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení, neboť soud I. stupně nesprávně vycházel z toho, že žalobce se podáním ze dne 13. 3. 2000 domáhal zahájení řízení „na vrácení způsobilosti k právním úkonům“, což však neodpovídá skutečnosti. Řízení vedené u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. [redacted] se týkalo zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972. Dobu řízení od podání návrhu (9. 8. 1974) do pravomocného skončení řízení (14. 1. 2008), soud I. stupně posuzoval pouze do období od 13. 3. 2000. Jak uzavřel odvolací soud s odkazem na důvodovou zprávu k zákonu č. 160/2006 Sb., který s účinností od 27. 4. 2006 novelizoval zákon, jakož i judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále též jen „ESLP“), podle které není ESLP oprávněn posuzovat okolnosti zakládající porušení práv plynoucích z Úmluvy, ke kterým došlo v době do 18. 3. 1992, kdy se Úmluva stala závaznou pro Českou republiku a nepřihlíží se tedy k porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě v době, po kterou řízení běželo před 18. 3. 1992, avšak (na druhou stranu) bere do úvahy stav, v němž se dané řízení ke dni 18. 3. 1992 nacházelo a dále pak i na sjednocující stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, podle kterého při úvaze o celkové době řízení není možné odhlížet od té jeho části, která se odehrála předtím, než se Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod stala závaznou pro Českou republiku, je nutné případný nárok žalobce vztáhnout k období od 18. 3. 1992 do 14. 1. 2008 (kdy bylo řízení pravomocně skončeno).

Soud vzal v řízení za prokázané, že žalobce dopisem ze dne 3. 7. 2006, doručeným žalované dne 3. 7. 2006, požádal o předběžné projednání nároku podle zákona ve věci původně vedené u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. [redacted] a požadoval odškodné ve výši 10.000.000,- Kč a doživotní měsíční rentu ve výši 20.000,- Kč a to od 1. 7. 2007 s tím, že tato se má navyšovat vždy o 10 % v kalendářním měsíci následujícím poté, kdy v předchozím kalendářním měsíci došlo k navýšení indexu cen o 5 %.

Žalovaná dopisem ze dne 28. 3. 2008 žalobci žalovaná sdělila, že z žádosti samotné není zřejmý vznik uvedené částky ani co do důvodu, ani co do výše. Žalobce nijak netvrdí ani nedokládá kauzální souvislost mezi uvedenou částkou a předmětným soudním řízením, resp. délkou jeho trvání. Žalobce rovněž ani netvrdí, že by snad šlo o částku představující náhradu škody za náklady, které vynaložil na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo nápravu nesprávného úředního postupu ve smyslu ust. § 31 odst. 1 zákona. Není tedy zřejmá souvislost mezi tvrzeným nárokem a platnou zákonnou úpravou. Nelze tak najisto postavit existenci předpokladů pro vznik odpovědnosti státu za požadovanou majetkovou újmu. Zároveň ohledně nemajetkové újmy žalovaná dospěla k závěru, že ani v tomto případě není možné

žádosti vyhovět, neboť nepovažuje za nesporné, že by se soud v daném případě dopustil nesprávného úředního postupu, tj. že by porušil právní předpisy upravující jeho činnost.

Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, č.j. [redacted] soud způsobilost žalobce k právním úkonům omezil tak, že žalobce není nadále schopen samostatně vystupovat před soudy, ostatními státními orgány a orgány společenských organizací plnicích úkoly státu včetně ústních a písemných podání, návrhů, stížností, odvolání apod. Dále soud rozhodl, že žalobce není samostatně schopen rozhodovat o svém majetku větší hodnoty a disponovat s ním, se svým výdělkem je schopen nakládat v rozsahu exekučního minima a s výdělkem, popř. důchodem přesahujícím tuto částku jen v rozsahu jedné poloviny a není schopen uzavírat manželství a vypovídat jako svědek.

Nejvyšší soud ČSR ve svém rozsudku ze dne 13. 7. 1973, sp. zn. 3 Cz 38/73 rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972 zrušil v té části, ve které byl žalobce omezen v nakládání s majetkem, ve schopnosti uzavírat manželství a vypovídat jako svědek.

V dalším průběhu řízení po uvedeném částečném zrušení, bylo řízení na návrh okresního prokurátora usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 31. 1. 1974 [redacted] zastaveno právě v části, ve které byl zrušen Nejvyšším soudem rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972. V právní moci tak zůstalo omezení způsobilosti žalobce k právním úkonům ohledně schopnosti samostatného vystupování před soudy, ostatními státními orgány a orgány společenských organizací plnicími úkoly státu, a to ústními případně písemnými projevy, návrhy a stížnostmi.

Rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 27. 10. 1977, č.j. [redacted] byl zamítnut návrh žalobce na vrácení plné způsobilosti k právním úkonům.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 1. 10. 1979, č.j. [redacted] byl změněn rozsudek Okresního soudu Praha-východ ze dne 27. 10. 1977, č.j. [redacted] tak, že žalobci byla vrácena způsobilost k právním úkonům. Tímto rozsudkem tak bylo rozhodnuto o zrušení zbývajícího omezení žalobce ke způsobilosti k právním úkonům, jak je uvedeno výše, když se žalobce domáhal svým návrhem u Okresního soudu Praha východ vrácení plné způsobilosti k právním úkonům a Okresní soud Praha východ ve svém rozsudku ze dne 27. 10. 1977 jeho návrh zamítl.

Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 10. 1979, č.j. [redacted] obdržel a toto rozhodnutí nabylo právní moci v roce 1979.

Žalobce se návrhem ze dne 9. 8. 1974, který byl doručen Okresnímu soudu v Kolíně dne 13. 8. 1974, domáhal zrušení rozsudku tohoto soudu ze dne 28. 9. 1972, sp. zn. [redacted]

Návrhem ze dne 19. 2. 1978 podaným u Okresního soudu v Kutné Hoře se žalobce spolu s J. [redacted] V. [redacted] domáhal zajištění hmotného zabezpečení, do protokolu sepsaného u tohoto soudu dne 21. 2. 1978 žalobce uvedl, že mu nebyl vyměřen invalidní důchod a požadoval provedení hodnocení své osoby. Přiložil přihlášku ke studiu na vysoké škole [redacted] z níž není zřejmé, že byla na uvedené fakultě podána, spolu s přípisem Městskému národnímu výboru ze dne 27. 1. 1978 ve věci hodnocení uchazeče – přihláška ke studiu na vysoké škole, kterým mu byly vrácena zmíněná přihláška s tím, že uvedené nelze vyplnit bez spolupráce s opatrovníkem nebo opatrovníčským soudem.

Uvedené bylo zjištěno z kopie spisu Okresního soudu v Kutné Hoře, sp. zn. [redacted]

Podáním ze dne 13. 3. 2000 se žalobce domáhal zahájení řízení na vrácení způsobilosti k právním úkonům odňaté mu rozhodnutím Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972 sp. zn. [redacted] Řízení bylo vedeno u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. [redacted] Podáním ze dne 11. 9. 2000 požádal, aby jednání nařízené na 14. 9. 2000 bylo odročeno a dále pak opětovně podáním ze dne 3. 11. 2000 žádal o odročení jednání nařízeného na 14. 11. 2000.

Dne 21. 11. 2000 se konalo jednání, při kterém byl vyslechnut žalobce, bylo odročeno na neurčito za účelem vydání rozhodnutí o vedení řízení, popř. o nařízení znaleckého posudku.

Usnesením ze dne 24. 1. 2001 č.j. [redacted] soud ustanovil znalce z oboru lékařství – psychiatrie.

Podáním doručeným Okresnímu soudu v Kolíně 1. 2. 2001 vznesl žalobce námitku - požadavek na prověření dle § 11 zákona č. 36/67. Usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 26. 2. 2001 [redacted] bylo uvedené námitce nevyhověno a rozhodnuto, že znalec není vyloučen z vypracování znaleckého posudku ve věci. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání ze dne 10. 3. 2001 spolu s námitkou

podjatosti soudců Krajského soudu v Praze, zejména vybraných soudců. Z těchto důvodů byl pak vrácen spis Okresnímu soudu v Kolíně od Krajského soudu v Praze a to dne 20. 6. 2001. O odvolání proto nemohlo být zatím rozhodnuto. Dalším podáním ze dne 29. 6. 2001 žalobce doplnil námitku podjatosti.

Dne 18. 7. 2001 byl spis doručen Krajskému soudu v Praze a soudci tohoto soudu se vyjadřovali k námitce podjatosti. Spis byl následně dne 4. 9. 2001 předložen Vrchnímu soudu v Praze, který usnesením ze dne 8. 10. 200, č.j. [REDAKCE] rozhodl o vyloučení soudců v usnesení uvedených z projednávání a rozhodnutí předmětné věci.

Dne 16. 12. 2001 vznesl žalobce další námitku podjatosti soudců Krajského soudu v Praze v podání uvedených, kterou doplnil podáním ze dne 21. 2. 2002. Usnesením ze dne 27. 3. 2002 byl vyzván k odstranění vad podání ze dne 22. 2. 2002. Usnesení má č.j. [REDAKCE] Žalobce doplnil důvody podjatosti podáním ze dne 3. 4. 2002. Krajskému soudu v Praze byl spis předložen k rozhodnutí o námitce podjatosti 15. 4. 2002.

Ve vyjádření ze dne 16. 4. 2002 se k námitce podjatosti vyjadřoval soudce Krajského soudu v Praze, spis byl následně předložen k rozhodnutí o námitce podjatosti Vrchnímu soudu v Praze dne 18. 4. 2002 a ten usnesením ze dne 8. 7. 2002 č.j. [REDAKCE] rozhodl o tom, že soudce v usnesení uvedený není vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp.zn. [REDAKCE]

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2002 bylo odmítnuto odvolání žalobce proti usnesení Okresního soudu v Kolíně ze dne 26. 2. 2001 č.j. [REDAKCE]

Podáním ze dne 16. 11. 2002 požádal žalobce o zproštění psychiatra M. Bysse znaleckého úkonu ve věci.

Podáním ze dne 19. 11. 2002 požádal žalobce o ustanovení znalce v oboru psychiatrie jakož i o ustanovení právního zástupce.

Usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 1. 2003 č.j. [REDAKCE] soud ustanovil doc. MUDr. Ctirada Škodu znalcem z oboru lékařství – psychiatrie. Usnesením ze dne 11. 2. 2003 č.j. [REDAKCE] soud ustanovil MUDr. Miladu Vinařovou znalcem z oboru psychiatrie. Usnesením ze dne 12. 5. 2003 č.j. [REDAKCE] soud ustanovil MUDr. Ivu Horáčkovou znalcem z oboru psychiatrie. Podáním ze dne 19. 6. 2003 požádala MUDr. Iva Horáčková o zproštění povinnosti k vypracování znaleckého posudku s ohledem na zdravotní potíže. Usnesením ze dne 2. 9. 2003 Okresní soud v Kolíně č.j. [REDAKCE] ustanovil MUDr. Pavla Flenera znalcem z oboru psychiatrie.

Podáním ze dne 12. 10. 2003 žalobce vyjádřil podezření na podjatost doktora Flenera. Podáním ze dne 2. 12. 2003 požádal žalobce o ustanovení advokáta.

Usnesením ze dne 10. 1. 2004 č.j. [REDAKCE] bylo žalobci Okresním soudem v Kolíně přiznáno osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu a ustanoven JUDr. Ladislav Kožený jako zástupce.

Dne 26. 11. 2004 byl soudu doručen znalecký posudek s oboru psychiatrie MUDr. Pavla Flenera.

Podáním ze dne 1. 3. 2004 soud zaslal MUDr. Pavlu Flenerovi spis k podání znaleckého posudku. Žalobce podáním ze dne 19. 1. 2005 navrhl výslech znalce. Podáním ze dne 25. 1. 2005 vznesl námitku podjatosti.

Podáním ze dne 20. 1. 2005 podal odvolání do usnesení ze dne 16. 12. 2004, č.j. [REDAKCE] kterým Okresní soud v Kolíně rozhodl o odměně znalce a dále žalobce namítl podjatost soudců Krajského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze. Usnesením ze dne 10. 2. 2005 č.j. [REDAKCE] byl žalobce vyzván k odstranění nedostatků námitky podjatosti.

Podáním ze dne 28. 2. 2005 vzal žalobce námitku podjatosti vůči soudcům Okresního soudu v Kolíně paní Míková a pana Pacovského zpět.

Usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 8. 3. 2005 č.j. [REDAKCE] byl zamítnut návrh žalobce na provedení výslechu psychiatra F. [REDAKCE] Ž. [REDAKCE] a K. [REDAKCE] a z OSZ Kutná Hora Ďoubalové dle § 78 o. s. ř. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání ze dne 21. 3. 2005. Podáním ze dne 21. 3. 2005 doplnil odvolání proti usnesení č.j. [REDAKCE]

Usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 8. 4. 2005 č.j. [REDAKCE] soud zahájil řízení o omezení popř. zbavení způsobilosti žalobce k právním úkonům.

Usnesením ze dne 8. 4. 2005 č.j. [REDAKCE] soud ustanovil žalobci opatrovníka k ochraně jeho práv.

Podáním doručeným Okresnímu soudu v Kolíně 27. 4. 2005 žalobce podal odvolání do usnesení ze dne 8. 4. 2005 jakož i dále námitku podjatosti všech soudců Krajského soudu v Praze a všech soudců Vrchního soudu v Praze. Usnesením ze dne 4. 5. 2005 Okresní soud v Kolíně č.j. [REDAKCE] vyzval žalobce k doplnění podání ze dne 27. 4. 2005 způsobem v usnesení uvedeném. Podáním doručeným Okresnímu soudu v Kolíně 12. 5. 2005 žalobce požádal o opravné usnesení, aby zpracoval údaje neoprávněně obsažené ve spise [REDAKCE] a požádal o bezplatné přidělení advokáta. Podáním doručeným Okresnímu soudu v Kolíně 19. 5. 2005 žalobce upřesnil důvody podjatosti soudce Mikšovské. JUDr. Monika Mikšovská se dne 22. 6. 2005 vyjádřila k námitce podjatosti. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2005 č.j. [REDAKCE] bylo rozhodnuto o tom, že JUDr. Monika Mikšovská je vyloučena z projednávání a rozhodování věci vedené u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. [REDAKCE]

Dne 1. 9. 2005 byla Krajskému soudu v Praze doručena námitka podjatosti žalobce a to soudců Krajského soudu v Praze a soudců Vrchního soudu v Praze.

Dne 15. 11. 2005 bylo Okresnímu soudu v Kolíně doručeno usnesení Ústavního soudu II. ÚS 347/05 ze dne 9. 11. 2005, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost žalobce.

Okresní soud v Kolíně usnesením ze dne 25. 11. 2005 č.j. [REDAKCE] vyloučil řízení ve věci způsobilosti k právním úkonům žalobce zahájené usnesením ze dne 8. 4. 2005, č.j. [REDAKCE] k samostatnému projednání.

Podáním ze dne 20. 11. 2005 požádal žalobce o zastavení řízení a dalším podáním ze dne 21. 11. 2005 požádal o ustanovení právního zástupce pro podání ústavní stížnosti.

Dne 5. 12. 2005 byla Okresnímu soudu v Kolíně doručena námitka podjatosti všech soudců Okresního soudu v Kolíně a všech soudců Krajského soudu v Praze. Důvody podjatosti byly doplněny podáním doručeným Okresnímu soudu v Kolíně 12. 12. 2005 spolu s návrhem na obnovu řízení.

Usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 23. 12. 2005 č.j. [REDAKCE] soud vyzval žalobce k doplnění podání ze dne 20. 1. 2005, 25. 1. 2005, 17. 3. 2005, 25. 4. 2005, 27. 4. 2005, 19. 5. 2005, 26. 5. 2005, 31. 8. 2005, 4. 12. 2005 a 9. 12. 2005 způsobem v usnesení uvedeném.

Podáním doručeným Okresnímu soudu v Kolíně 9. 1. 2006 žalobce požádal o prodloužení lhůty.

Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 7. 2006 č. j. [REDAKCE] bylo rozhodnuto o tom, že soudci Krajského soudu v Praze v usnesení uvedení nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci vedené u Okresního soudu v Kolíně pod sp.zn. [REDAKCE]

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2006 č. j. [REDAKCE] bylo potvrzeno usnesení Okresního soudu v Kolíně ze dne 16. 12. 2004 č. j. [REDAKCE] kterým soud I. stupně přiznal znalci z oboru zdravotnictví – psychiatrie MUDr. Pavlu Flenerovi odměnu za znalecký posudek.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2006 č.j. [REDAKCE] bylo odvolání žalobce proti usnesení Okresního soudu v Kolíně ze dne 16. 12. 2004 č.j. [REDAKCE] kterým soud I. stupně zamítl návrh žalobce na provedení výsledku psychiatra F [REDAKCE] SOŘ-PČR Kutná Hora, B [REDAKCE] a K [REDAKCE] a z OSZ Kutná Hora Ďoubalové odmítnuto.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2007 č.j. [REDAKCE] bylo rozhodnuto o tom, že soudce Okresního soudu v Kolíně Mgr. Robert Pacovský není vyloučen z projednávání a rozhodování věci Okresního soudu v Kolíně sp. zn. [REDAKCE]

Dne 11. 4. 2007 se ve věci konalo jednání. Bylo zjištěno, že předvolaný znalec MUDr. Flener se nedostavil, nebylo dokázáno doručení, soudu se jej nepodařilo kontaktovat a jednání za účelem výsledku znalce bylo odročeno na 16. 5. 2007.

Dne 16. 5. 2007 se konalo ve věci další jednání, při kterém byl vyslechnut znalec MUDr. Pavel Flener a byl vyhlášen rozsudek č.j. [REDAKCE] a tímto rozsudkem byl návrh, kterým se žalobce domáhal zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně sp. zn. [REDAKCE] ze dne 28. 9. 1972 zamítnut (výrok I.), bylo rozhodnuto o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.), a bylo rozhodnuto o tom, že České republice se náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.). Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, které bylo Okresnímu soudu v Kolíně doručeno 20. 8. 2007. Spis byl předložen Krajskému soudu v Praze dne 1. 10. 2007.

Dne 17. 10. 2007 byla Krajskému soudu v Praze doručena námitka podjatosti vznesená žalobcem vůči všem soudcům Krajského soudu v Praze spolu s požadavkem o odročení jednání nařízeného na 8. 11. 2007.

Dne 8. 11. 2007 se u Krajského soudu v Praze konalo jednání, při kterém byl vyhlášen rozsudek č.j. [REDAKCE] podle kterého byl rozsudek soudu I. stupně, tj. Okresního soudu v Kolíně ze dne 16. 5. 2007 č.j. [REDAKCE] ve výroku I. změněn tak, že se zrušuje rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, č.j. [REDAKCE] (výrok I.) dále bylo rozhodnuto o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ani před soudem odvolacím (výrok II.) a České republice nebyla přiznána náhrada nákladů řízení (výrok III.). Rozsudek nabyl právní moci dne 14. 1. 2008.

Uvedené skutečnosti byly zjištěny ze spisu Okresního soudu v Kolíně [REDAKCE]

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ust. § 13 odst. 2 zákona, právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle ust. § 31a odst. 2 zákona, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nelze nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle ust. § 31a odst. 3 zákona, v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí přihlídně se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž i ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného kterým přispěl k průtahům řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobily odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení, dospěl soud po provedeném dokazování k závěru, že žaloba na zaplacení částky 15.000.000,- Kč spolu se zmíněným příslušenstvím nebyla podána důvodně. Co se týká podmínky ohledně předběžného projednání nároku u příslušného úřadu, stanovené v ust. § 14 odst. 1 zákona, v řízení bylo prokázáno, že se žalobce obrátil na žalovanou výše uvedeným dopisem. Ačkoli sice po žalované v rámci předběžného projednání požadoval méně, než v tomto řízení, žalovaná jeho nárok v rámci předběžného projednání již v požadované nižší částce neuznala za oprávněný a soud proto má tuto podmínku za splněnou.

Předpoklady pro vznik odpovědnosti státu za škodu podle zákona jsou jednak existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, dále existence škody na straně poškozeného subjektu a také existence příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a vzniklou škodou.

V případě prvního z uvedených předpokladů, tj. existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, dospěl soud k závěru, že v délce řízení vedeném o návrhu žalobce na zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 9. 8. 1974 vedeném u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. [REDAKCE] lze spatřovat nesprávný úřední postup, kterým se rozumí porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti a to i při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, avšak neodrazí se bezprostředně v obsahu vydaného rozhodnutí. Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 28.9.1972, č.j. [REDAKCE] byla omezena způsobilost žalobce k právním úkonům, tak jak je výše uvedeno, po částečném zrušení

rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, rozsudkem Nejvyššího soudu ČSR ze dne 13. 7. 1973, sp. zn. 3 Cz 38/73 v té části, v níž byl omezen v nakládání s majetkem, ve schopnosti uzavírat manželství a vypovídat jako svědek, a poté, když v tomto rozsahu došlo v dalším řízení ke zpětvzetí návrhu Okresního prokurátora a k zastavení řízení usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 31. 1. 1974, č.j. [REDAKCE] zůstalo v právní moci omezení žalobce ve způsobilosti k právním úkonům, pokud jde o schopnost samostatně vystupovat před soudy, ostatními státními orgány a orgány společenských organizací plnicími úkoly státu, a to ústními případně písemnými projevy, návrhy a stížnostmi apod. Následně rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 1. 10. 1979, č.j. [REDAKCE] byl změněn rozsudek Okresního soudu Praha-východ ze dne 27. 10. 1977, č.j. [REDAKCE] tak, že žalobci byla vrácena plná způsobilost k právním úkonům. Jak již bylo uvedeno, bylo toto rozhodnutí žalobci známo, obdržel jej a lze předpokládat, že nabylo právní moci, což ostatně nikdo v řízení nespороval. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2007, č.j. [REDAKCE] byl změněn rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 16.5.2007, č.j. [REDAKCE] a to tak, že se zrušuje rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, č.j. [REDAKCE] pokud jím byl žalobce omezen ve způsobilosti k právním úkonům tak, že není schopen samostatně vystupovat před soudy, ostatními státními orgány a orgány společenských organizací plnicích úkoly státu, což se týká ústních i písemných podání, návrhů, stížností, odvolání apod. Rozsudek nabyl právní moci dne 14. 1. 2008. Z hlediska existence nesprávného úředního postupu soud v souladu s právním názorem odvolacího soudu opírajícím se o judikaturu ESLP, jakož i sjednocující stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, posuzoval délku řízení vedeného o původním návrhu žalobce ze dne 9. 8. 1974 na zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, č.j. [REDAKCE] za období od 18. 3. 1992 do 14. 1. 2008 (kdy řízení bylo pravomocně ukončeno) s přihlédnutím k celkové délce řízení, tj. i k té, která se váže k období od 18. 3. 1992 a dospěl k závěru o její nepřiměřenosti, která tak zakládá existenci nesprávného úředního postupu, když nic nebránilo v tom, aby o návrhu žalobce ze dne 7. 8. 1974 bylo rozhodnuto již před zahájením řízení vedeném u Okresního soudu v Kolíně sp. zn. [REDAKCE] popř. v počátku tohoto řízení právě s ohledem to, že žalobci již byla způsobilost k právním úkonům vrácena rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 1. 10. 1979, č.j. [REDAKCE]. Jiný nesprávný úřední postup soud v tomto řízení neshledal, když úkony soudu byly realizovány v přiměřených lhůtách, bylo provedeno celé množství důkazů a soudy musely reagovat na četná podání a chování žalobce.

Dále se soud zabýval opodstatněností požadavku žalobce na poskytnutí nemajetkové újmy. Přestože byla shledána existence nesprávného úředního postupu, nedospěl soud k závěru, že by v daném případě bylo namíste poskytnout žalobci zadostiučinění v podobě peněžité kompenzace, která představuje způsob zásadně subsidiární, nastupující tehdy, není-li možno vzniklou nemajetkovou újmu nahradit jinak, přičemž dostačujícím prostředkem nápravy by se nejevilo pouhé konstatování porušení práva. V posuzovaném případě byla žalobci způsobilost k právním úkonům zcela vrácena již rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 1. 10. 1979, č.j. [REDAKCE] a bylo tak nepřímě vyhověno požadavku žalobce, který se primárně domáhal navrácení způsobilosti k právním úkonům, neboť svým návrhem ze dne 9. 8. 1974 požadoval zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, č.j. [REDAKCE] kterým soud jeho způsobilost omezil v rozsahu v rozsudku uvedeném. V období následujícím po roce 1979 již žalobci žádná újma z tohoto důvodu vzniknout nemohla, resp. nejednalo by se o újmu mající příčinnou souvislost (kauzální nexus) v nesprávném úředním postupu v řízení vedeném o jeho původním návrhu ze dne 9. 8. 1974 na zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, č.j. [REDAKCE]. V souladu s judikaturou ESLP pak soud není oprávněn v období před rokem 1979 posuzovat okolnosti zakládající porušení práv plynoucích z Úmluvy o základních lidských právech a svobodách, neboť vázanost České republiky touto Úmluvou nastala až od 18. 3. 1992. Nicméně v daném případě je na místě konstatování porušení práva žalobce na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě, když soud shledal nepřiměřenou délku řízení v době od 18. 3. 1992 do 14. 1. 2008, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o návrhu žalobce ze dne 9. 8. 1974 na zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, č.j. [REDAKCE]. Soud proto s ohledem na výše uvedené závěry rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích I. a II. rozsudku.

Výrok III. o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. podle úspěchu ve věci a contrario. Žalovaná měla v řízení úspěch, když žaloba proti ní byla zamítnuta a vzniklo jí tak právo na náhradu nákladů řízení vůči žalobci. Žalované však žádné náklady nevznikly a soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 1. srpna 2013

Za správnost: Křížová

JUDr. Zdeněk Douděra, v.r.
soudce